

COP26-trilógia III: Üzenet klímakutatóknak

„A klímaváltozás sokkal több, mint a CO₂, és a CO₂ pedig sokkal több, mint klímaváltozás”

Magyar Hírlap, 2021. december 1.

Közismert, hogy nemrég zajlott Glasgow-ban az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményében (UNFCCC) érintett felek 26. éghajlatváltozási konferenciája, az úgynevezett COP26. Előestéjén a CLINTEL (a Klímaintelligencia nevű nemzetközi csoport: a klímaváltozás és a klímapolitika területén tevékenykedő független alapítvány) levélben hívta fel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) elnökének figyelmét az IPCC részletes szakmai jelentése és a jelentés vezetői összefoglalója közötti ellentmondásokra. A konferencia végén a CLINTEL – látva, hogy a COP26 a klímamozgalmi hangvételű IPCC vezetői összefoglalójának irányvonalát követte – megrendítő üzenetet írt a klímakonferencia meghatározó csoportjainak: az állam- és kormányfőknek, a fiataloknak és a klímakutatóknak. A három csoport közül a kutatók felelőssége a legnagyobb. Sok-sok kutatási eredményből áll össze ugyanis az az IPCC-jelentés, amelyre aztán a drasztikus CO₂-kibocsátás-csökkentési szándék „sziklaszilárd” tudományos alapjaként hivatkoznak. (Noha az alap valójában az IPCC vezetői összefoglaló: egy „fövenyre épült” tákolmány.)

Az elmúlt hetekben nemcsak a COP26 szólt a klímaváltozásról, hanem sok más éghajlati konferencia is, közöttük olyanok, amelyeken elismert kutatók hangoztatták legitim ellenvéleményüket. Az e fórumokon (Las Vegastól Londonon át a németországi Gerában, sőt Budapesten) lefolytatott személyes megbeszélések elősegítették a fősodor állításaival kapcsolatos ellenérvek rendszerezését, így a CLINTEL-üzenetek megfogalmazását is.

Amint a kutatóknak írt levélből is kiderül: a tudomány megzavarása kívülről jövő (mondjuk úgy, hogy „kormányközi”) beavatkozásokkal kezdődött. Majd – a beavatkozás nyilvánvaló következményeként – az alapdefiníciók összezavarásával folytatódott. (A klímaváltozási propagandát népszerűsítők közül ki az, aki egyértelmű definíciót tud adni a klímaváltozásra?) Több évtized után ma már oda jutottunk, hogy a nemzeti intézményekre a klímaváltozás terén a fősodorvonalhoz való elköteleződés elvárásként fogalmazódik meg. A központokból mindent, ami a fősodortól eltér, áltudománynak igyekeznek minősíteni. Ami végső soron a kutatási szabadságot, sőt a szólásszabadságot is veszélyezteti.

Azokra pedig, akik ezt szóvá teszik, azt mondják, hogy politikát visznek a tudományba. Pedig a tettes épp a mai fősodort kialakító agytröszt. Következzék hát a CLINTEL üzenete mindazoknak a klímakutatóknak, akik jelenlétükkel nevüket adták a Föld éghajlati rendszerének múltjával, jelenével és jövőjével kapcsolatos COP26-nyilatkozatokhoz.

1. A többtényezős, többléptékű rendszerek összetettsége a különféle tudományterületek és a legkülönbébb diszciplínák szoros együttműködést igényli. *Az éghajlatváltozásnak számos természeti és antropogén oka lehet. Az éghajlatváltozás hátterében álló összetett ok-okozati összefüggések teljes megértéséhez számos tudományterület (például csillagászat, geofizika, geológia, régészet, meteorológia, óceánográfia és biológia) ismereteit kell integrálni. Különösen kiemelendő az elméleti tudás és a mérési technológiák együttes kezelése. A mai klímakutatásban ez aligha van így. A korai stádiumú modelleket „megoldott tudománynak” tartják.*

2. A komoly tudományos kutatást nyitottság és sokféle nézőpont jellemzi, dogmák és előítéletek nélkül. *A jelenlegi éghajlattudományon belül a kíváncsiságot és a sokszínűséget elnyomják, és könnyörtelenül érvényesítik a katasztrofális antropogén globális felmelegedés (CAGW) dogmáját. A tudomány azonban sem nem vallás, sem nem politikai párt. A tudomány nem attól fejlődik, ha azt skandáljuk, hogy „elbisszük”, amit hallunk, hanem az által, ha az eredmények őszinte kíváncsiságot ébresztenek [Eredetiben: „wonder”.] Az üvegházgáz-elmélettel szemben kritikus kutatások finanszírozása mára megszűnt. A cenzúra megnehezíti, és gyakran meg is akadályozza az efféle kritikus cikkek publikálását a fősodorba tartozó, lektorált tudományos folyóiratokban. Itt is az üvegházgáz (CAGW)-modelleket tekintik igazságnak.*

3. A tudományos modellekbe vetett hit a mögöttes feltevésekbe vetett hit; helyes válaszokhoz csakis helyes feltételezések vezethetnek. *Az, hogy mi jön ki a számítógépes modellekből, teljes mértékben attól függ, hogy a modellalkotók mit tápláltak beléjük: hipotéziseket, összefüggéseket, paraméterezéseket, aritmetikai egyszerűsítéseket, peremfeltételeket stb. Sajnos a mainstream klimatológusok az összetett algoritmusaikban elvéve foglalkoznak választásuk kielemezésével. Olyasféle kérdésekről például, hogy mennyire érzékenyek a modellezési eredmények elfogult feltevésekre vagy durva számítási rácsokra, nagyon keveset hallunk.*

4. Ha a megfigyelési ablak kellően szűk, elegendő számú modellparaméterrel mindig lehetséges rekonstruálni a mérési adatokat. *A paraméterhangolás keveset árul el a modellek érvényességéről. A híres matematikus, Neumann János (1903–1957) ezt mondta: „Négy paraméterrel akár egy elefánthoz is tudok görbét illeszteni; öttel már tekergetni is tudom az ormányát.” A kritikus és a legértékesebb teszt az, hogy egy modell képes-e pontosan előre megmondani, hogyan alakulnak a mérési adatok a jövőben. És itt van az éghajlati modellek Achilles-sarka. Az IPCC-jelentések negyven éve egyfolytában tévesen jósolnak riogatóan magas hőmérsékleteket. Valójában csak a riogatósi szintjük nőtt az idők folyamán („Öt perc van éjjelig”).*

5. A tudománytörténet azt tanítja, hogy az új meglátások nem a követőktől, hanem a másként gondolkodóktól származnak; a tudományban történelmet kizárólag kétkedők és másként gondolkodók írnak. *Kopernikusz, Galilei, Newton, Gauss, Curie, Einstein, Watson, Crick, Wilkins és Hawking mind kritikus szemmel nézték az uralkodó konszenzust, és más utat mertek választani. Nélkülük nem lehetett volna előre haladni. Ezzel szemben a főáramú klímaközösség hozzájárulása az előre haladáshoz kínosan csekély. Médiakampánnyá változtatták át a tudományt, abból a célból, hogy az üvegházgáz-hipotézist lenyomják a torkunkon. A kétkedőket és a másként gondolkodókat kiközösítik.*

6. A Tudományos Akadémiák erkölcsi felelőssége, hogy figyelmeztessék a társadalmat azokra a felelőtlen következtetésekre, amelyek a kiforratlan tudományos modellekbe vetett naiv hitből következnek. *Az éghajlati modellek nem bizonyultak megbízhatónak a globális felmelegedés előrejelzésére. Jólataik tehat rossz alapot jelentenek a kormányzati irányelvek alakításához. Ne tévesszük szem elől: a Nemzeti Tudományos Akadémiák a tudomány őreinek tekintik magukat. Ha így van, nem kellene-e végre akcióba lendülniük? Már 2015-ben teljesen egyértelmű figyelmeztetést kellett volna adniuk a világ vezetőinek, hogy a klímatudomány még gyerekcipőben jár. Az akadémiák hanyagságukkal cinkosává váltak a Párizsi Klímamegállapodás abszurdításának és mindannak, ami ezt követte.*

7. „A tudomány: tisztázott”: efféle konszenzusos kijelentést igazi kutatók nem vesznek szájukra. *A konszenzuson alapuló érvelés két ősi logikai tévedést kever össze – az egyszerű létszámra és a képzelt tekintélyre való hivatkozást (az ad populum és az ad verecundiam érvelést). Az a kijelentés, hogy „a tudomány: tisztázott”, a klímaaktivistáké: az igazi tudomány lecserélésére alkalmazott képzelt konszenzus állítása. És ennek az lett a következménye, hogy az objektív tudományos igazság keresésével már évtizedekkel ezelőtt felhagytak. A történelem a mai fősodorhoz tartozó klímakutatókat és szervezeteiket teszi majd felelőssé: azokat, akik kezdeményezték, támogatták és erőltették a tudomány téves értelmezését.*

A klímatudomány sokkal-sokkal színesebb, mint az IPCC-jelentés vezetői összefoglalója. Még magánál a jelentésnél is sokszínűbb. A frontvonal nem az eltérő nézeteket valló kutatók között húzódik (mint ahová minduntalan igyekeznek behatárolni), hanem a kutatók és a mozgalmárok között, ahol ténylegesen van.

Lehet azt mondani, hogy a napsugárzás (a Naptól 1 csillagászati egységre mérhető teljes besugárzás) „konstans”, de bolygónk forog és tekerződik, és mágneses tere is állandóan változik (a belső tér intenzitása manapság éppenséggel csökken). Az is lehet állítani, hogy a vulkáni tevékenységnek nincs érdemi éghajlati hatása, de a Föld belső folyamatainak dinamikáját az ember nem tudja befolyásolni, csakúgy, mint a Nap működését, sőt a galaktikus kozmikus sugárzását sem. E folyamatok és a földfelszíni hatások részletekbe menő megvitatása a tudomány feladata. A tisztességes tudományos intézmények nem tehetnek úgy, mintha csak egyetlen nézet létezne.